

nia i wraz z metryką identyfikacyjną opakować je wspólnie oraz opisać w sposób, o którym mowa w ust. 1.

§ 4. Nośnik powinien być należycie zabezpieczony, zwłaszcza przed utratą, szkodliwym działaniem środków chemicznych, termicznych, światła, promieniowania, pola magnetycznego lub elektrycznego oraz przed uszkodzeniami mechanicznymi.

§ 5. Odbitki pozytywowe zdjęć fotograficznych załącza się do akt sprawy, w której zostały wykonane.

§ 6. 1. Odtwarzanie obrazu może nastąpić za pomocą urządzenia mechanicznego lub elektronicznego typu analogowego lub cyfrowego, a w szczególności projektora filmowego, rzutnika albo magnetowidu lub odtwarzacza wideo połączonych z telewizorem.

2. Odtwarzanie dźwięku może nastąpić za pomocą urządzenia mechanicznego lub elektronicznego typu analogowego lub cyfrowego, a w szczególności magnetofonu i radiomagnetofonu, albo, gdy został zarejestrowany dźwięk na taśmie filmowej lub taśmie wideo, za pomocą projektora filmowego, magnetowidu lub odtwarzacza wideo połączonych z telewizorem. Przy odtwarzaniu może być użyte urządzenie korygujące lub wzmacniające zarejestrowany dźwięk.

3. W metryce identyfikacyjnej dołączonej do nośnika należy uczynić adnotację o dokonaniu odtworzenia, podając czas tej czynności oraz imię i nazwisko osoby, która jej dokonała, oraz cel odtwarzania.

4. W przypadku uszkodzenia nośnika podczas odtwarzania zapisu obrazu lub dźwięku należy uczynić o tym odpowiednią adnotację w metryce identyfikacyjnej.

§ 7. 1. Kopiowanie zapisów dźwięku lub obrazu z przeprowadzonej czynności procesowej może być dokonane za pomocą urządzeń i środków technicznych, o których mowa w § 1, tego samego typu, jakich użyto do ich rejestrowania, a w przypadku taśmy wideo — również przy użyciu magnetowidów.

2. Kopiowania zapisu obrazu lub dźwięku dla celów, o których mowa w art. 147 § 4 Kodeksu postępowania karnego, lub do wykorzystania w innej sprawie, dokonuje się w laboratorium kryminalistycznym jednostek Żandarmerii Wojskowej lub Policji.

3. O wykonaniu kopii zapisu obrazu lub dźwięku należy uczynić odpowiednią adnotację w metryce identyfikacyjnej nośnika oraz sporządzić notatkę, którą dołącza się do akt sprawy.

4. Do postępowania z kopią nośnika mają zastosowanie przepisy § 2, § 3 ust. 1, 4 i 5 oraz § 4.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. *R. Lipka*

821

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 18 sierpnia 1999 r.

w sprawie sposobu sporządzania, przechowywania i udostępniania protokołów zeznań zawierających wiadomości o świadku, którego dane osobowe podlegają zachowaniu w tajemnicy, a także dopuszczalnego sposobu powoływania się na takie zeznania w orzeczeniach i pismach procesowych.

Na podstawie art. 184 § 6 pkt 2 Kodeksu postępowania karnego oraz art. 5 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 556 i Nr 160, poz. 1083) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wniosek o wydanie postanowienia o zachowaniu w tajemnicy danych osobowych świadka może zostać złożony w pisemnym zawiadomieniu o przestępstwie, do protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie, do protokołu przesłuchania świadka, a także ustnie lub na piśmie prowadzącemu postępowanie.

2. Jeżeli wniosek nie został złożony na piśmie albo ustnie do protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia

o przestępstwie lub przesłuchania świadka, z jego przyjęcia sporządza się protokół.

3. Wniosek powinien zawierać imię, nazwisko, numer ewidencyjny PESEL i miejsce zamieszkania świadka oraz adres dla korespondencji, jak również wskazywać okoliczności uzasadniające konieczność zachowania danych osobowych świadka w tajemnicy.

§ 2. W postanowieniu o zachowaniu w tajemnicy danych osobowych świadka pomija się jego imię i nazwisko, numer ewidencyjny PESEL i miejsce zamieszkania, adres dla korespondencji oraz wszelkie informacje i okoliczności, które miałyby umożliwić ujawnienie tożsamości świadka.

§ 3. 1. Wniosek, o którym mowa w § 1 ust. 1, wyłącza się z akt sprawy. Z akt sprawy wyłącza się również protokoły, a także inne dokumenty i materiały lub ich fragmenty umożliwiające ujawnienie tożsamości świadka.

2. Wyłączenia, o których mowa w ust. 1, określa w formie zarządzenia sędzia lub prokurator.

§ 4. 1. Z dokumentów i materiałów, o których mowa w § 3 ust. 1, sporządza się uwierzytelnione odpisy, z pominięciem imienia i nazwiska, numeru ewidencyjnego PESEL i miejsca zamieszkania, adresu dla korespondencji oraz wszelkich informacji i okoliczności, które mogłyby umożliwić ujawnienie tożsamości świadka.

2. Na odpisach zamieszcza się wzmiankę o postanowieniu, o którym mowa w § 2, i o zarządzeniu o utajeniu dokumentu lub jego fragmentu z podaniem daty postanowienia i zarządzenia oraz numeru porządkowego postanowienia w dzienniku korespondencji i w dzienniku ewidencji wykonanych dokumentów niejawnych, pod którym dane osobowe zawarte we wniosku lub protokole zostały po raz pierwszy zarejestrowane.

3. Odpisy, o których mowa w ust. 1, załącza się do akt sprawy.

§ 5. Dokumenty i materiały oraz zarządzenie, wymienione w § 3, przechowuje się, rejestruje i udostęp-

nia jako zawierające tajemnicę państwową — w sposób określony w przepisach o przechowywaniu protokołów zeznań obejmujących okoliczności, na które rozciąga się obowiązek zachowania tajemnicy państwowej, służbowej albo związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji.

§ 6. Do odpowiedzi na pytania skierowane do świadka, zawierające treści umożliwiające ujawnienie jego tożsamości, stosuje się odpowiednio § 4 i 5.

§ 7. Protokołowanie zeznań świadka oraz sporządzanie odpisów protokołów może wykonywać wyłącznie wyznaczona osoba upoważniona do dostępu do wiadomości stanowiących tajemnicę państwową.

§ 8. Przy powoływaniu się w orzeczeniach i pismach procesowych na zeznania świadka przestuchwanego w trybie art. 184 § 3 i 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555) w miejsce danych osobowych tego świadka przytacza się numer porządkowy w dzienniku korespondencji, o którym mowa w § 4 ust. 2.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. *R. Lipka*

822

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 24 sierpnia 1999 r.

w sprawie organów uprawnionych do wykonywania kar i środków dyscyplinarnych.

Na podstawie art. 93 pkt 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o dyscyplinie wojskowej (Dz. U. Nr 141, poz. 944 i Nr 160, poz. 1083) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 4 września 1997 r. o dyscyplinie wojskowej (Dz. U. Nr 141, poz. 944 i Nr 160, poz. 1083),
- 2) ukaraniem — należy przez to rozumieć żołnierza, wobec którego wykonuje się karę dyscyplinarną lub środek dyscyplinarny.

§ 2. 1. Kary dyscyplinarne wykonują:

- 1) karę upomnienia — przełożony dyscyplinarny, który wymierzył karę w pierwszej instancji,
- 2) karę nagany — przełożony dyscyplinarny, który wymierzył karę w pierwszej instancji,

- 3) karę pieniężną — organ finansowy uprawniony, na podstawie odrębnych przepisów, do dokonywania potrąceń z uposażenia żołnierza,
- 4) karę zakazu opuszczania wyznaczonego miejsca przebywania — przełożony dyscyplinarny, który wymierzył karę w pierwszej instancji,
- 5) karę aresztu koszarowego — dowódca jednostki wojskowej, w której ukarany pełni czynną służbę wojskową,
- 6) karę aresztu izolacyjnego — dowódca jednostki wojskowej, któremu podlega wojskowy areszt dyscyplinarny,
- 7) karę ostrzeżenia o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym — przełożony dyscyplinarny, który wymierzył karę w pierwszej instancji,